

Böneliv

Var uthållig i bönen. Håll ut även om din ansträngning verkar fruktlös. Bönen är alltid fruktbar (Den helige Josemaría, Vägen, 101).

2020-10-23

Det inre livet kommer först av allt. Vad få det är fortfarande som förstår det! Då de hör talas om inre liv, tänker de på mörka kyrkor eller på den dåliga luften i vissa sakristior. I mer än ett kvartssekels tid har jag sagt att det inte är fråga om det. Jag beskriver det inre livet hos vanliga

kristna, som vanligtvis befinner sig i gatans vimmel, ute i friska luften; och som håller sig i Jesu närhet hela dagen – på gatan, i arbetet, i familjen och när de kopplar av. Och vad är detta, om inte ett ständigt pågående böneliv? Är det inte sant att du har insett nödvändigheten av att vara en bönens människa, som umgås med Gud på ett sådant sätt att du gudomliggörs? Detta är den kristna tron, och så har bönens människor alltid uppfattat det. Klemens från Alexandria skriver att den människa blir Gud, som ständigt vill det Gud vill (Pædagogus 3, 1, 1, 5).

Till en början kan det vara krävande. Man måste anstränga sig för att vända sig till Herren, vara tacksam för hans faderliga och konkreta kärlek gentemot oss. Sedan, undan för undan, blir Guds kärlek påtaglig – även om det inte är en fråga om känslor – som ett djupt spår i själen. Det är Kristus som följer oss

kärleksfullt: Se, jag står vid dörren och bultar (Upp 3:20). Hur står det till med ditt böneliv? Känner du inte ibland, under dagens lopp, behovet av att prata med honom i lugn och ro? Säger du inte till honom: ”Det här berättar jag om senare, senare skall jag prata med dig”?

Bönen blir konstant, som hjärtats slag, som pulsen. Utan denna Guds närvaro kan man inte leva ett kontemplativt liv; och om man inte lever ett kontemplativt liv, tjänar det inte mycket till att arbeta för Kristus, för byggarnas möda är förgäves, om Gud inte bygger huset.

När Kristus går förbi, 8:5

Du vet inte vad du skall säga till Herren i din bön. Du kommer inte på något, trots att du skulle vilja be honom om råd i många frågor. Gör så här: ta under dagens lopp några anteckningar om frågor som du vill

fundera på i Guds närvaro. Gå sedan med den lappen till din bön.

Vägen, 97

Ett liv av bön och botgöring, samt meditationen kring vårt gudomliga barnskap, kommer att omvandla oss till djupt fromma kristna, till små barn inför Gud. Fromheten är barnens dygd, och för att ett barn skall kunna ta sin tillflykt till sin fars armar, måste det känna sig litet och behövande. Jag har ofta mediterat över detta vårt andliga barnskap, som inte är oförenligt med styrka, eftersom det kräver en kraftfull vilja, en måttfull mognad, en fast och öppen karaktär.

Vi återvänder ständigt till samma punkt: allt är bön, allt kan och bör föra oss till Gud, ge näring till vårt ständiga samtal med honom, morgon och kväll. Allt hederligt arbete kan omvandlas till bön, och allt arbete, som är bön, är apostolat. På det sättet

stärks själen i ett enkel och kraftfullt,
helgjutet liv.

När Kristus går förbi, 10:6

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
boneliv/](https://opusdei.org/sv-se/article/boneliv/) (2026-02-25)